

Vi kender dem jo godt. Vi kender godt den 57-årige KAD'er eller den 55-årige fra Forbundet for Offentligt Ansatte. Vi kender godt nogle af dem, der har haft det hårdt hele deres arbejdsliv, og det er baggrunden for, at vi gerne vil have nogle skånejob, og for, at vi gerne vil fastholde arbejdsmarkedets parter i, at de faktisk har indgået nogle aftaler om sociale kapitler. I virkeligheden har vi jo i fællesskab, bortset fra Fremskridtspartiet, igennem vores satspuljeforlig sikret, at vi har økonomi, så vi også kan give økonomiske gulerødder, så lige præcis dem, vi er optaget af, nemlig de ældre nedslidte, får nogle muligheder for at være på arbejdsmarkedet på deres præmisser, så de ikke skal over i en passiv forsørgelse i 17 år, før de bliver pensionister. Det synes vi er for fattigt; vi synes simpelt hen ikke, at samfundet kan være det bekendt.

Der har været en meget stor optagethed af a-kassers størrelse. Jeg kan i hvert fald ikke konstatere, at der er et massivt flertal for, at vi kigger på det – det ville være en overfortolkning af det, der er kommet frem indtil dette øjeblik – men jeg vil nu godt alligevel give det et par ord med på vejen.

Folketinget stiller strengere krav til arbejdsløshedskasserne. Vi siger, at de skal yde en professionel vejledning, for de er faktisk underlaget for en arbejdsmarkedspolitik, som vi alle sammen, uanset om vi nu har stemt for den eller vi ikke har stemt for den, alligevel gerne vil have skal virke ordentligt. God vejledning, professionel vejledning, sikkerhed for, at selv det mindste beløb bliver givet ud til dét, vi regner med er besluttet i Folketinget.

Der er nogle, der er efter a-kasserne, fordi de ikke synes, de er gode nok. Men jeg vil så pege på, at statsrevisorerne og Rigsrevisoren da fra tid til anden har kigget på, om kasserne nu administrerede den lovgivning med ganske mange penge på et forsvarligt grundlag. Det gør de i det store og hele, men vi stiller rent faktisk et stigende antal krav til dem.

Den eneste indtægt, a-kasserne har, er medlemskontingentet. De har ikke andre indtægter, og de kan ikke gå nogen steder hen og tjene penge. De har medlemskontingentet, og det er sådan set baggrunden for, at vi siger, at i en tid med flere krav og større enheder på arbejdsmarkedet kunne det være ganske naturligt, at man overvejede, på hvilken måde kassestrukturen skulle udvikle sig i fremtiden.

Jeg har noteret mig, at både hr. Helge Sander og fru Pia Christmas-Møller mener, at man skal have en egentlig dagpengereform, og at man skal have et højere ambitionsniveau, og de peger på VK-udspillet. Jeg vil nok sige, at det ambitionsniveau, der ligger i VK-planen, synes jeg er forholdsvis beskedent, al den stund man lægger op til besparelser i de aktive arbejdsmarkedsforanstaltninger på 1,3 mia. kr., og at man lægger op til, at 2,1 mia. kr. i voksen/efteruddannelsesindsatsen skal spares. Jeg må helt ærligt sige, at det faktisk ikke forekommer mig at være ambitiøst.

Det forekommer mig heller ikke at være særlig ambitiøst, at man skal have 2 års arbejde. Det er, som fru Pia Christmas-Møller siger, et rigtig godt fodfæste på arbejdsmarkedet. Man skal altså være 2 år på arbejdsmarkedet for overhovedet at få ret til dagpenge. Hvad er formålet? Formålet er så, at de givetvis mange, der måske kommer i den situation, at de mister deres arbejde, skal have bistandshjælp i stedet for. Er det særlig ambitiøst? Jeg synes det ikke, regeringen synes det ikke, og det er sådan set derfor, vi har fremsat et andet lovforslag til diskussion i Folketinget.

Så vil jeg godt fjerne den opfattelse, som fru Pia Christmas-Møller har – det er ikke sikkert, det lykkes helt for mig, men det kan vi så også komme tilbage til – af ydelsesstrukturen for de unge.

Vi laver faktisk et brud på det princip, der er i forsikringsloven for de unge, hvorefter der skal være en kompensation for tabt arbejdsfortjeneste, dog maksimalt en dagpengeydelse på 511 kr. om dagen. I en situation, hvor vi gerne vil have, at de unge uddanner sig, må de altså bytte med uddannelse og så en halv dagpengeydelse. Man får noget for det bytte, nemlig en uddannelse.

Det, Landsarbejdsrådet peger på, er, at hvis vi for mange af de praktisk orienterede unge, altså dem, som har været på arbejdsmarkedet i relativt kort tid eller slet ikke nogen uddannelse har, får lavet nogle uddannelser, som sammenlagt er på 18 måneder, men ikke i faglig forstand giver nogen kompetence, selv om de får noget med i bagagen i form af et bevis eller sådan noget, er man nødt til at fastholde de principper, der er i dagpengesystemet, så de unge efter en uddannelsesperiode går tilbage til forsikringsprincipet og får kompensation for tabet af den løn, de fik, da de optjente deres dagpengeret, dog med dette maksimum. Men det er jeg helt klar over